Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος θὰ γράψη διὰ τὸ τουρκικὸν ὄργιον τῆς 6ης Σεπτεμβρίου 1955

"ΤΟ ΑΙΣΧΟΣ ΕΝΟΣ ΕΘΝΟΥΣ„

Μιὰ νύκτα φρίκης καὶ τρόμου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν Σμύρνην διὰ τὸν Ἑλληνισμόν.-Αἱ τουρκικαὶ ὀρδαὶ ἔκαψαν ἱερεῖς, ἐπυρπόλησαν ἐκκλησίας, ἐσύλησαν τάφους, ἐλεηλάτησαν μαγαζιά, κατέστρεψαν σπίτια καὶ ἐσκότωσαν ἀθώους Ἕλληνας

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΟΛΗΝ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

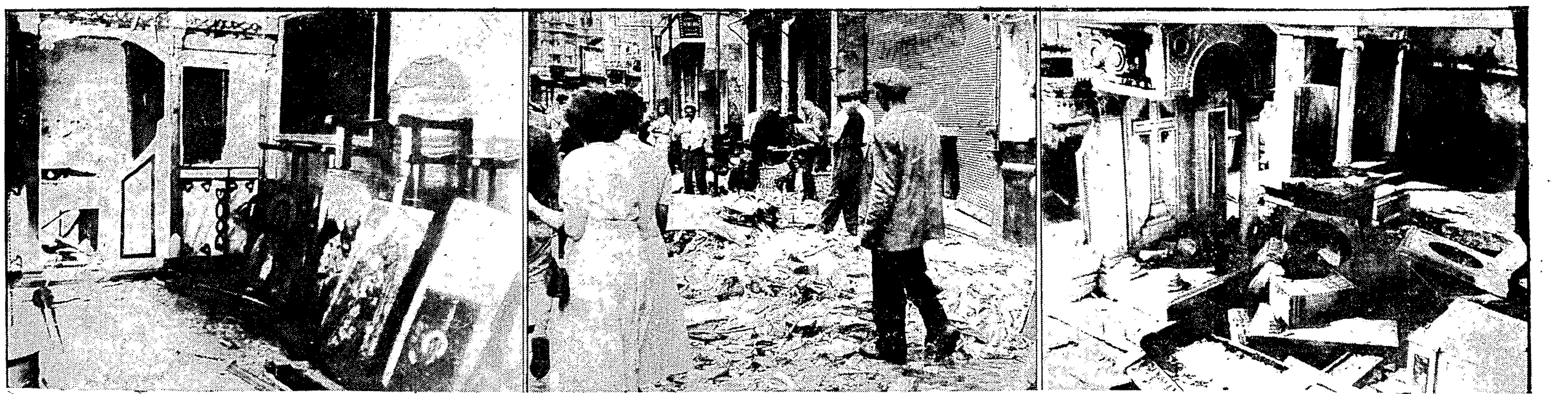

ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ: Οἱ Βάνδαλοι τοῦ 20οῦ αἰῶνος δὲν ἐφείσθησαν οὔτε καὶ τῶν ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνηρπάγησαν, κατεστράφησαν καὶ ἐγνώρισαν τὴν ποταπότητα τοῦ τουρκικοῦ ὄχλου. Φωτογραφίες ὡς ἡ ἀνωτέρω θὰ παραμείνουν αἰώνιον αἶσχος διὰ τὸ τουρκικὸν ἔθνος καὶ τοὺς προστάτας του εἰς τὸ Λονδῖνον. Οἱ Τοῦρκοι ἱκανοποιοῦν τὰς ἐθνικάς των διεκδικήσεις διαρπάζοντες —ὅπως διαφαίνεται εἰς τὴν δευτέραν φωτογραφίαν— τὴν περιουσίαν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὄπισθεν τῶν ὁποίων ἐνεφανίζοντο ὡς πολιτισμένοι. Βάρβαροι ἀπόγονοι βαρβάρων προγόνων δὲν μποροῦν ν' ἀντιληφθοῦν ὑψηλότερα ἰδανικὰ ἀπὸ τὸ πλιάτσικο καὶ τὴν καταστροφή. Ἀλλὰ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς κτηνωδίας ἦτο ἡ τυμβωρυχία τοῦ τουρκικοῦ ὄχλου. Οἱ... φοιτηταὶ (!!!), ἡ νέα γενεὰ τῆς Τουρκίας, ἐξήντλησε τὸ πολεμικόν της μένος ἀνοίγοντας τοὺς τάφους καὶ σκορπίζοντας τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων μαρτύρων. Ἦταν καιρὸς νὰ δείξουν τὸν ἀνδρισμόν των οἱ γλοιώδεις ὑμνηταὶ τοῦ Χίτλερ καὶ ὄψιμοι δημοκράται.

Τὰ θλιβερὰ γεγονότα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Σμύρνης καὶ ἡ ἀγρία λεηλασία καὶ καταστροφὴ τῶν ἑλληνικῶν περιουσιῶν εἰς τὰς δύο μεγαλοπόλεις τῆς Τουρκίας, ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς δεκάδας Ἑλλήνων καὶ ξένων ἀνταποκριτῶν νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς τόπους τῶν βαρβάρων ἐνεργειῶν τοῦ τουρκικοῦ ὄχλου καὶ νὰ περιγράψουν τὰς ἐντυπώσεις των. Ὅλοι, ἀκόμη καὶ Τοῦρκοι δημοσιογράφοι, ἔδωσαν εἰς σειρὰν ἀνατριχιαστικῶν ἀνταποκρίσεων τὰς καννιβαλικὰς ἐπιδρομὰς τοῦ «ἐξηγριωμένου ὄχλου» ἐναντίον τῶν ἑλληνικῶν καταστημάτων καὶ οἰκιῶν καὶ περιέγραψαν μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τὰς λεηλασίας, τὰς ἁρπαγὰς τῶν ἑλληνικῶν περιουσιῶν, τὰς ἐπιθέσεις κατὰ ἀνυπερασπίστων Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των εἰς Σμύρνην καθὼς καὶ τὰς πυρπολήσεις ἑλληνικῶν ναῶν, νεκροταφείων καὶ προξενικῶν καταστημάτων. Πληθώρα φωτογραφιῶν αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν τύπον παρέχουν ἀδιαψεύστως τὴν τραγικὴν εἰκόνα ποὺ παρουσίασαν αἱ κυριώτεραι ὁδοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Σμύρνης μετὰ τὴν πολύωρον εἰσβολὴν τῶν μαινομένων Τούρκων κατὰ τὴν νύκτα τῆς 6ης Σεπτεμβρίου.

Τὰς συγκλονιστικωτέρας φάσεις τοῦ ἑλληνικοῦ δράματος εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς «φίλης καὶ συμμάχου» Τουρκίας, παραθέτομεν κατωτέρω ὅπως τὰς ἔζησαν καὶ τὰς περιέγραψαν οἱ ξένοι δημοσιογράφοι ποὺ ἐπεσκέφθησαν τὰς δύο μεγαλοπόλεις.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ προκάλεσε κατάπληξιν στὴν διεθνῆ κοινὴν γνώμην, ὑπῆρξεν ἡ ἀποκάλυψις ὅτι τὰ γεγονότα τῆς 6ης Σεπτεμβρίου εἶχον προσχεδιασθῆ ἀπὸ δεκαημέρου προηγουμένως. Ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους, ἐτέλουν ἐν γνώσει τῶν ἐπεισοδίων τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ ἐπακολουθήσουν ἀπὸ «ἀγανακτισμένους» δῆθεν πολίτας οἱ ὁποῖοι θὰ εὕρισκον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν ἑλληνικῶν καταστημάτων κατὰ τὸ διάστημα τῆς συζητήσεως τοῦ κυπριακοῦ εἰς τὴν τριμερῆ τοῦ Λονδίνου.

Βεβαίως ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις, ἡ ὁποία φέρει ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην τῶν αἱματηρῶν γεγονότων διότι αὐτὴ προητοίμασε τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Σμύρνης, προσεπάθησε μὲ ἐντυπωσιακὰς ἐνεργείας νὰ εὕρη δῆθεν τοὺς ὑπευθύνους καὶ νὰ ἐπιβάλη κυρώσεις. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα ὁμιλοῦν ἀφ' ἑαυτῶν. Καὶ ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθωσαν ὁ κ. Ζορλοῦ καὶ οἱ ἄλλοι ὑπεύθυνοι νὰ συσκοτίσουν, ἔλαμψεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς: Καὶ ἰδοὺ μερικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐσκεμμένης ἐπιδρομῆς τῶν τουρκικῶν ὀρδῶν.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ;

«Τὴν ἡμέρα ποὺ ξέσπασε τὸ κακό, περιγράφει ἕνας δυστυχὴς Ἕλλην ποὺ κατώρθωσε νὰ ἐπιζήση τῆς φοβερᾶς περιπετείας, ταξίδευα μὲ αὐτοκίνητο πρὸς τὸ Μεγάλο Ρεῦμα. Ἦταν ἀπόγευμα καὶ καθόμουν κοντὰ στὸ παράθυρο τοῦ λεωφορείου καὶ ἐδιάβαζα τὴν ἐφημερίδα «Βατάν». Ξαφνικὰ σὲ μιὰ στροφή, ἕνας ὅμιλος ἀπὸ Τουρκαλάδες σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο. Προτοῦ καλὰ ἀντιληφθῶ τί συνέβαινε, ἕνα πλῆθος ἄνοιξε τὶς πόρτες. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ρώτησε: «Ὑπάρχει κανένας Ἕλληνας στὸ αὐτοκίνητο;»

» Τρία νέα παιδιὰ σηκώθηκαν τότε. Ἐγὼ ὑποπτεύθηκα πὼς κάτι κακὸ μπορεῖ νὰ ἐπακολουθήση καὶ δὲν μίλησα. Διάβαζα τὴν ἐφημερίδα μου.

» Κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀρχηγοῦ οἱ τρεῖς νέοι κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο.

—Αὐτοὶ εἶναι Ἕλληνες!... εἶπε τότε ὁ ἀρχηγὸς πρὸς τὸ πλῆθος. Ἀστραπιαίως ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἐπετέθη κατὰ τῶν ἀνυπερασπίστων παιδιῶν καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς δέρνη. Ἀπὸ ἐκεῖ, κυνηγῶντας, τὰ ὡδήγησαν μέχρι τὸ μεγάλο Ρεῦμα ὅπου τὰ κατηύθυναν μέχρι τὴ θάλασσα. Οἱ νέοι ἦταν ἀδύνατον ν' ἀντισταθοῦν στὸ μαινόμενο πλῆθος. Τοὺς ἔρριξαν στὴ θάλασσα. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν μπόρεσε νὰ κολυμπήση, ζαλισμένος ὅπως ἦταν ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ ἀφέθηκε νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ κῦμα καὶ νὰ πνιγῆ. Παρηκολούθησα τὸ μαρτύριό του ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ λεωφορείου χωρὶς νὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὸν βοηθήσω.

» Τοὺς ἄλλους δύο τοὺς ἔβγαλαν μετὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ἔτσι ὅπως ἦσαν βρεγμένοι, τοὺς πέρασαν δυὸ σχοινιὰ στὸ λαιμὸ καὶ τοὺς τράβηξαν γιὰ νὰ τοὺς ἐξευτελίσουν, ὅπως τὰ ὑποζύγια, πέρα μακριά, ὅπου καὶ τοὺς ἐγκατέλειψαν. Τὴν ἐπομένη, στὸ ἴδιο σημεῖο, οἱ Τοῦρκοι ἔρριψαν στὴ θάλασσα ἓξ ἑλληνικὰ αὐτοκίνητα.

Ἀλλὰ οἱ κτηνωδίες συνεχίζονται.

Ὅταν δόθηκε τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως στὸ Βαφειοχώρι, κύματα ὄχλου μπῆκαν στὴν ἐκκλησία. Ὁ σκοπός των ἦταν προφανής, νὰ κλέψουν, νὰ λεηλατήσουν καὶ νὰ καταστρέψουν. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ βρισκόταν στὴν ἐκκλησία ὁ ἀρχιδιάκονος. Μόλις τὸν ἀντελήφθησαν οἱ Τοῦρκοι ἄρχισαν νὰ τὸν ξυλοκοποῦν καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ τοῦ βγάλουν τὰ ράσα. Ὁ ἀρχιδιάκονος ἀντέστη ἀλλὰ σὲ λίγο ὑπέκυψε. Παρέλυσε σωματικῶς μπροστὰ στὴν ἰσχὺ τοῦ μαινομένου ὄχλου. Τότε ἡ μητέρα τοῦ ἀρχιδιακόνου ἀντιληφθεῖσα ὅτι γινόταν φασαρία στὴν ἐκκλησία, ἔτρεξε νὰ ἰδῆ τί συμβαίνει. Οἱ Τοῦρκοι τὴν ἐκύκλωσαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν κτυποῦν. Ταυτοχρόνως ὁ γιός της, δεμένος σὲ μιὰ καρέκλα, ὡδηγήθη ἀπὸ τὸ πλῆθος στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας. Ἕνας βρωμερὸς ἀλήτης ἐπροθυμοποιήθη νὰ ξυρίση τὸν ἀρχιδιάκονον χωρὶς σαπουνάδα. Ὑπὸ τοὺς καγχασμοὺς τῶν ἀνθρωπομόρφων τεράτων ὁ ἱερωμένος ὑπέστη καὶ αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμόν. Ὕστερα τὸν μετέφεραν στὸ κωδωνοστάσιο τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκεῖ τοῦ ἔκαμαν περιτομή.

Μία ὥρα ἀργότερα τὸν ἐγκατέλειψαν ἐξηντλημένον καὶ αἱμορραγοῦντα. Σήμερα ὁ ἀρχιδιάκονος νοσηλεύεται εἰς ἕνα λαϊκὸν νοσοκομεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ καταλάβη πῶς βρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωή.

ΟΙ ΒΑΝΔΑΛΟΙ ΕΞΟΡΜΟΥΝ

Ἄλλη βάρβαρος ἐκδήλωσις τοῦ τουρκικοῦ ὄχλου ἦτο ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου. Ἐκεῖ ἔλαβον μέρος καὶ φοιτήτριες τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μὲ ἀσυγκράτητη λύσσα οἱ Τοῦρκοι ἐπιδρομεῖς ἔφθασαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Ζαππείου. Ἡ πόρτα ὅμως ἦταν πολὺ γερὰ ἀμπαρωμένη καὶ δὲν ἦταν εὔκολος ἡ παραβίασίς της. Τότε ὁ νυκτοφύλαξ, ποὺ πρωτοστατοῦσε στὶς ἐκδηλώσεις καὶ ἡγεῖτο τῶν τρομοκρατῶν, τοὺς ἔδειξε τὸ ἄνοιγμα ἀπὸ ὅπου διωχετεύοντο τὰ κάρβουνα τοῦ καλοριφέρ. Μία ὁμὰς τρύπωσε ἀπ' ἐκεῖ. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ ἡ ἀμπαρωμένη πόρτα εἶχε ἀνοίξει. Ἕνα λυσσαλέον πλῆθος εἰσώρμησε. Στὸ πέρασμά του τὸ πᾶν κατεστρέφετο ἢ ἐκαίετο.

Μία ὁμὰς ἔφθασε στὸν ἀνδριάντα τοῦ Ζάππα. Ἐπεχείρησε νὰ τὸν καταστρέψη, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον λόγῳ τοῦ ὄγκου τοῦ ἀγάλματος. Τότε κάποιος ἔφερε ἕνα μεγάλο σίδερο. Μὲ αὐτὸ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν εἴκοσι χαμάληδων τὸ ἄγαλμα ἔπεσε καὶ ἔγινε κομμάτια μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου. Ἐπὶ δύο ὧρες τὸ Ζάππειον ὑπέστη τοὺς βανδάλους. Ἔκαψαν τοὺς πίνακας, τὰ θρανία, τὰ πατώματα, τὰς βιβλιοθήκας, τὰ γραφεῖα, τὰ πάντα. Ἔσχισαν τὰ σκηνικὰ τοῦ θεάτρου καὶ παρέδωσαν στὰς φλόγας τὸ κτίριον.

ΟΙ ΥΠΑΝΘΡΩΠΟΙ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ ἡ βιβλιοθήκη τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Τὴν παρέδωσαν στὶς φλόγες καὶ ὕστερα τὰ τουρκικὰ κτήνη ἐχόρευαν ὅπως οἱ Μάου-Μάου γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά.

Ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς τρομακτικῆς ἐκείνης ἡμέρας ὁλόκληρη ἡ Κωνσταντινούπολις, ἐπὶ ἐκτάσεως 42 χιλιομέτρων βρισκόταν στὰ χέρια τοῦ ὄχλου, ἐνῶ ἡ ἔφιππος ἀστυνομία στεκόταν ἀμέτοχη στὶς γωνιὲς καὶ παρακολουθοῦσε τὶς πυρκαϊὲς καὶ τὶς λεηλασίες χωρὶς νὰ ἐπεμβαίνη πουθενά.

Εἰς τὸ Ἑπταπύργιον (τὸ Μπαλουκλῆ) ἡ Μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς παρεδόθη στὶς φλόγες. Ὁ γέρων ἡγούμενος Χρύσανθος, 90 ἐτῶν, ἐκάη ζῶν μέσα στὸ κελλί του. Ἀλλὰ μήπως εἶναι μόνον αὐτὸς ὁ ἱεράρχης ποὺ ἐπλήρωσε τὴν ἐγκληματικὴν μανίαν τῶν στιφῶν τοῦ κ. Ζορλοῦ;

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἡ ὀργὴ τῶν καννιβάλων εἶχεν ἀποκορυφωθῆ, ἦταν τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Σισλί. Ἡ καμπάνα εἶναι σωριασμένη τώρα μὲ σπασμένες τὶς ἁλυσίδες ἀνάμεσα στοὺς τάφους. Τὰ μνήματα καὶ οἱ σταυροὶ ἔχουν κομματιασθῆ. Οἱ προτομὲς εἶναι πεταμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ οἱ περισσότερες ἔχουν κερματισθῆ. Μνήματα ἔχουν ἀνοιχθῆ, κόκκαλα νεκρῶν ἔχουν πεταχθῆ, βάθρα μαρμάρινα ἔχουν μετατοπισθῆ.

Τὸ ὀστεοφυλάκιο ἔχει καὶ αὐτὸ δοκιμασθῆ. Κιβώτια μὲ ὀστᾶ νεκρῶν ἔχουν σκορπισθῆ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐνῶ ἡ πυρκαϊὰ ἔχει ἀποτεφρώσει τὰ περισσότερα μέρη τοῦ νεκροταφείου. Οἱ βέβηλοι εἰσώρμησαν μέσα στὸ νεκροταφεῖον καὶ εἰς τὸ ὀστεοφυλάκιον καὶ ὅ,τι βρῆκαν στὸν δρόμο τους τὸ ποδοπάτησαν, τὸ ἔκαψαν, τὸ ἐλεηλάτησαν.

ΦΩΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

Πρὸ ἡμερῶν ἔφθασαν στὰς Ἀθήνας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως 35 Ἕλληνες φοιτηταί, φεύγοντες τὸν λυσσαλέον διωγμὸν τοῦ τουρκικοῦ ὄχλου. Οἱ φοιτηταὶ οὗτοι ἔζησαν ὅλας τὰς φρικαλέας στιγμὰς τοῦ μαινομένου πλήθους. Οἱ φοιτηταὶ μεταξὺ ἄλλων εἶπον ὅτι ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν 17 κατεστράφησαν ὁλοσχερῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Αἱ ὀχλοκρατικαὶ ἐκδηλώσεις ἀπεκορυφώθησαν κατὰ τὰς 10 τὸ βράδι τῆς 6ης Σεπτεμβρίου καὶ ἐκράτησαν μέχρι τὰς 4½ τὸ πρωΐ. Ἡ ἀστυνομία παρεμερίσθη ἐφόσον δὲν εἶχεν ἄλλωστε πρόθεσιν ἐπεμβάσεως. Μάλιστα πολλοὶ ἀστυνομικοὶ ἐπετίμων οἱονδήποτε ὁ ὁποῖος δὲν μετεῖχε τῆς καταστροφῆς. Εἰς τὰς διαφόρους συνοικίας ἐγένετο ἔναρξις τῆς ἐξορμήσεως δι' εἰδικῶν παρατεταμένων συριγμῶν. Μᾶζα διαδηλωτῶν εἰσήλασε τότε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων εἰς τὴν συνοικίαν Βλαγκά, ἐνῶ ἄλλα στίφη εἰσώρμησαν στὸ σπίτι τοῦ ἱερέως ὁ ὁποῖος εἶχε προλάβει νὰ δραπετεύση. Ταυτοχρόνως μὲ τὴν λεηλασίαν τῆς οἰκίας τοῦ ἱερέως, ἀστυνομικοὶ ἐθεάθησαν νὰ βάζουν φωτιὰ στὴν ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀπετεφρώθη τελείως.

Ἕνα ἄλλο δεῖγμα τῆς τουρκικῆς βαρβαρότητος ὑπῆρξε καὶ τὸ ἑξῆς: Αὐτοκίνητα μὲ ροπαλοφόρους ἀγύρτας ἔσερναν 40 ἑλληνικὰς σημαίας αἱ ὁποῖαι ἐρρυπαίνοντο εἰς τὴν σκόνην καὶ τὴν λάσπην τῶν δρόμων, ἐνῶ εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς φάλαγγος τῶν αὐτοκινήτων πελωρία σημαία τῆς ἡμισελήνου ἀνέμιζεν... ὑπερήφανη πρὸς δόξαν τῆς ἑλληνοτουρκικῆς «φιλίας». Μία ἄλλη ἐπίσης κούρσα ἐθεάθη εἰς τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ σέρνη τὰ ράσα καὶ τὰ ἱερὰ ἄμφια ἑνὸς Ἕλληνος κληρικοῦ μεταξὺ δύο κηροπηγίων.

Η ΣΥΛΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΑΦΩΝ

Ἀλλὰ τὴν πλέον χαρακτηριστικὴν εἰκόνα τῆς δηώσεως καὶ καταστροφῆς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μᾶς τὴν δίδει ὁ κ. Νόελ Μπάρμπερ, ὁ ἀπεσταλμένος τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος «Νταίηλυ Μαίηλ» εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἰδοὺ τί ἀναγράφει μεταξὺ ἄλλων ὁ Βρεταννὸς δημοσιογράφος: «Χιλιάδες κονσερβῶν τροφίμων, γράφει, εὑρίσκοντο διασκορπισμένες στοὺς δρόμους. Ὅλες ἦσαν τρυπημένες συστηματικῶς, προφανῶς διὰ ν' ἀχρηστευθοῦν. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἶχον τρυπηθῆ καὶ τὰ δοχεῖα τοῦ ἐλαίου». Ἀκολούθως ὁ Ἄγγλος ἀνταποκριτὴς περιγράφει ὑπὸ ποίας συνθήκας ὁ τουρκικὸς ὄχλος εἰσήλασεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γηραιᾶς Ἑλληνίδος κυρίας Ἀργυροπούλου, ὅπου δὲν ἀφῆκαν τίποτε ὄρθιον, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐξιστορεῖ πῶς παρηκολούθησε τὴν κηδείαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Τσισλί, μιᾶς ἄλλης γηραιᾶς Ἑλληνίδος, ἡ ὁποία ὑπέκυψεν εἰς τὰ ξυλοκοπήματα τὰ ὁποῖα ἐδέχθη ἐκ μέρους τοῦ βαρβάρου τουρκικοῦ ὄχλου.

«Ὅ,τι εἶδα εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Τσισλί, γράφει ὁ Βρεταννὸς δημοσιογράφος, ὑπερβαίνει κάθε περιγραφήν. Ἀρχικὰ δὲν ἤθελα νὰ πιστεύσω εἰς τὰ μάτια μου. Ἦτο τοιοῦτον τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς βαρβαρότητος, ὥστε μοῦ ἐφαίνετο τελείως ἀπίστευτον. Δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ σταυρὸς ποὺ νὰ μὴν εἶχεν ἐκριζωθῆ καὶ συντριβῆ, οὔτε μαυσωλεῖον τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶχεν ἀνοιγῆ, καταστραφῆ καὶ συληθῆ. Τὰ λείψανα τῶν φερέτρων εὑρίσκοντο διεσκορπισμένα εἰς τὰς ἀτραποὺς τοῦ νεκροταφείου παρουσιάζοντα τραγικὸν μακάβριον θέαμα. Ὁδοστρωτῆρες ἂν εἶχον ἐξαπολυθῆ ἐκεῖ, δὲν θὰ εἶχον ἐπιτελέσει τὸ καταστρεπτικώτατον ἀνόσιον ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσεν ἐντὸς ἐλαχίστων ὡρῶν ἡ ἔξαλλος μανία τοῦ βαρβάρου τουρκικοῦ ὄχλου. Ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας τοῦ νεκροταφείου οἱ σταυροὶ καὶ οἱ πολύτιμοι ὑαλοπίνακες τῶν παραθύρων της κατεστράφησαν τελείως, ὁ δὲ ἱερὸς βωμὸς της εἶχε βεβηλωθῆ κατὰ τρόπον ποὺ ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω...

» Ὁ ἱερεὺς κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀχαρακτηρίστου ἐπιθέσεως ἀπουσίαζε καὶ οὕτω μόνον ἐσώθη. Ὑπῆρξε τυχερὸς ἐν συγκρίσει μὲ ἄλλους οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν ἐξευτελισμοὺς καὶ βασανιστήρια. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Γεντῆ Κουλὲ κατεστράφη τελείως καὶ τὸ βάρβαρον πλῆθος τῶν βεβήλων ἀπέσπασεν ἐκ τῆς κλίνης του τὸν ἱερέα, σύραν αὐτὸν ἐκ τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς του καὶ τῆς γενειάδος του τὰ ὁποῖα ἐξερρίζωσε τελείως. Ἕτερος Ἕλλην ἱερεύς, κατάκοιτος λόγῳ ἀσθενείας εἰς μίαν οἰκίαν ἀνήκουσαν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐκκλησίαν ἐκάη ζῶν ἐκ τοῦ πυρὸς τὸ ὁποῖον ἔθεσαν εἰς αὐτὴν οἱ βάρβαροι.

» Οἱ βάρβαροι ἐπυρπόλησαν ἐπίσης καὶ τὴν ὡραίαν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν τῶν Θεραπειῶν, ὁ ἱερεύς της ὅμως ἐσώθη ὑπὸ ἑνὸς φίλου του Τούρκου, ὅστις τὸν ἔκρυψεν ἐντὸς σάκκου καὶ τὸν μετέφερεν ἐν συνεχείᾳ διὰ τοῦ ἵππου του μακρὰν τοῦ τόπου τῆς συμφορᾶς. Ὁ ἱερεὺς τῆς ἐκκλησίας Γιενικώϊ, μιᾶς ὡραίας τοποθεσίας εἰς τὸ ἄκρον τοῦ Βοσπόρου, ἡλικίας 75 ἐτῶν, ἀνηρπάγη ὑπὸ τοῦ λυσσῶντος ὄχλου ὅστις ἀφοῦ τοῦ κατεξέσχισε τὰ ἐνδύματα τὸν ἔδεσεν ἐν συνεχείᾳ εἰς ἓν κάρρον καὶ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ σύρη τοῦτο διὰ μέσου τῶν ὁδῶν τῆς μικρᾶς πολίχνης.

» Ὁ ἱερεὺς τῆς ἐκκλησίας τοῦ Γενῆ-Μαχαλᾶ ἀφοῦ ἐγυμνώθη, ἐδέθη ἐπὶ ἑνὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου καὶ περιεφέρετο ἐμπτυόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους ἀνὰ τὰς ὁδούς. Ὁ ἀνίερος ὄχλος, συνεχίζει ὁ ἀνταποκριτής, προσεπάθησε νὰ ἐκριζώση τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πολλῶν ὀρθοδόξων ἱερέων, ὁσάκις δὲ δὲν τὸ ἐπετύγχανε, τοὺς κατέσφαζε.

» Θὰ ἠδυνάμην νὰ γεμίσω ὁλόκληρον τὴν ἐφημερίδα μὲ παραδείγματα τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς βαρβαρότητος. Αὐτὰ ὅμως τὰ ὀλίγα νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ πληροφορηθῆ ὁ κόσμος τί ἀκριβῶς συνέβη τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Τρίτης ὅτε 20.000 διαδηλωταὶ ἔσπασαν 2000 καταστήματα κατέστρεψαν καὶ ἐπυρπόλησαν ἐκκλησίας καὶ οἰκίας, προεκάλεσαν ζημίας ἄνω τῶν 100.000.000 λιρῶν Ἀγγλίας καὶ κατέστησαν ἀστέγους ἄνω τῶν 100.000 ἀτόμων.

» Ἐξ ὅλων ὅσων εἶδα καὶ ἤκουσα, γράφει ὁ κ. Μπάρμπερ, δὲν μοῦ ἀπομένει οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἐπίθεσις τοῦ τουρκικοῦ ὄχλου κατὰ τῶν περιουσιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχεν ἐπιμελῶς προμελετηθῆ καὶ προπαρασκευασθῆ. Ἡ φωτιὰ ἡ ὁποία ἐσάρωσε τὴν πόλιν ἠνάφθη εἰς ἑκατὸν διάφορα σημεῖα καὶ ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν ὥραν. Τοῦτο δὲ δὲν ἀποτελεῖ τυχαίαν σύμπτωσιν. Ὁ ὄχλος ὁ ὁποῖος ἐξεχύθη εἰς τὰς ὁδοὺς καθωδηγεῖτο ἀπὸ ψυχραίμους ἐγκεφάλους, οἱ ὁποῖοι κατηύθυναν τὰς πράξεις του μὲ σταθερὸν καὶ προμελετημένον ἀντικειμενικὸν σκοπόν...

» Μὲ μίαν ταχυτάτην προσπάθειαν, οἱ Τοῦρκοι, διὰ νὰ κατευνάσουν τὸν ἀγανακτισμένον ἀπὸ τὰς πρωτοφανεῖς αὐτὰς ἀγριότητας κόσμον, ἐπέρριψαν ὅλην τὴν εὐθύνην των εἰς τοὺς κομμουνιστάς, ἐπιμένοντες ὅτι τὸ σχέδιον τῆς «νυκτὸς τοῦ τρόμου» εἶχεν ἐπιμελῶς ὀργανωθῆ καὶ ἐκτελεσθῆ ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν, διὰ νὰ ἐξασθενήσουν αὐτοὶ τὴν δυτικὴν συμμαχίαν τοῦ ΝΑΤΟ.

» Δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε κόκκος ἀληθείας εἰς τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτόν. Ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα ἔτη τώρα, ἡ Τουρκία καυχᾶται, ὅτι δὲν ἔχει κομμουνιστὰς καὶ δὲν ἔχει πράγματι. Πῶς λοιπὸν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐξεπήδησεν ἓν ὁλόκληρον πλῆθος ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ προκαλέση τόσας καταστροφάς, τῇ ἀνοχῇ μάλιστα τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν;

» Ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις δὲν προέβλεπε βεβαίως, ὅτι αἱ ταραχαὶ θὰ προσελάμβανον τοιαύτην ἔκτασιν καὶ θὰ ἦσαν τόσον καταστρεπτικαί, φέρει ὅμως ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην αὐτῶν, διότι ἦτο σαφὲς ὅτι αὗται θὰ ἐξεδηλώνοντο καὶ δὲν ἔλαβεν οὐδὲν μέτρον διὰ νὰ τὰς προλάβη».

Οἱ βάνδαλοι ὅμως Τοῦρκοι δὲν ἐσεβάσθησαν οὔτε τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Ἡλιουπόλεως, ποὺ ὑπέστη τὸν χειρότερον προπηλακισμόν, καὶ ἄλλοι Μητροπολῖται ἐγνώρισαν τὴν θηριωδίαν τῶν «λύκων» τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀναφέρομεν ἐδῶ τοὺς Μητροπολίτας Χαλκηδόνος, Δέρκων, Θεοδωρουπόλεως, Πριγκιποννήσων καθὼς καὶ τοὺς Ἐπισκόπους Δαφνουσίου καὶ Ἀργυρουπόλεως. Αὐτῶν ἐλεηλατήθησαν καὶ αἱ Ἱεραὶ Μητροπόλεις. Ὅλοι δὲ ἔμειναν σχεδὸν γυμνοὶ ἀπὸ τὰ χρυσοποίκιλτα ἱερά τους ἄμφια ποὺ ἀφῃρέθησαν ἐν σπουδῇ ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς.

Ἰδοὺ τώρα μία ἄλλη σπαρακτικὴ εἰκὼν ἀπὸ τὴν Μονὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὅπου οἱ καννίβαλοι, ἀδιαφοροῦντες διὰ κάθε θεῖον καὶ ἀνθρώπινον, ἔρριψαν εἰς τὴν πυρὰν ζωντανὸν τὸν ἡγούμενον τοῦ μοναστηριοῦ. Ἦταν 12 τὴν νύκτα ὅταν ροπαλοφόροι Τοῦρκοι παρεβίασαν τὴν ἐξώθυραν τῆς Μονῆς. Ὁ νυκτοφύλακας ἐχρησιμοποιήθη ὡς ὁδηγὸς μέχρι τῶν κελλιῶν τῶν μοναχῶν. Ὁ ἡγούμενος, τὴν ὥρα ποὺ τὸ τούρκικο λεφούσι ξεχύνονταν στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ, ἔκανε τὸν σταυρό του. Προσηύχετο νὰ φύγουν οἱ δαίμονες ἀπὸ τὸν ἅγιο ἐκεῖνο τόπο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ ἐκκλησία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ποὺ εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς Μονῆς, συνεταράχθη ἀπὸ κρότους ἐπιδρομῆς καννιβάλων. Ταυτοχρόνως ἀκούσθηκαν βήματα ἀγριεμένου πλήθους ἔξω ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ ἡγουμένου.

—Ἄνοιξε τράγο-γκιαούρη, ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ μαινομένου πλήθους.

Ὁ γέροντας ἔμεινε ἀκίνητος στὸ κρεβάτι. Προσηύχετο εἰς τὸν Ὕψιστον. Ἀπ' ἔξω ὁ ὄχλος χτυποῦσε τὴν πόρτα μὲ μπαλτάδες. Μία ἐξαγριωμένη ὁμὰς ὥρμησε στὸ κελλί, ἔσπασε τὴν πόρτα καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸν τρομαγμένο ἡγούμενο. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁμάδος βρισκόταν ὁ νυκτοφύλακας. Κρατοῦσε περίστροφο. Ὁ ἴδιος ἐπροχώρησε καὶ ἐρώτησε τὸν ἡγούμενο:

—Ποῦ ἔχεις γκιαούρη τὰ λεφτά;

—Δὲν ἔχω χρήματα, ἀπάντησεν ὁ ἡγούμενος. Εἶμαι ὀλόγυμνος.

Ὁ νυκτοφύλακας ἀντὶ γιὰ ἀπάντησι ἄνοιξε τὰ ντουλάπια καὶ ὅ,τι βρῆκε μέσα τὸ μοιράσθηκε μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἄλλοι κατέβασαν ἀπὸ τὸ κρεββάτι τὸν γέροντα ἡγούμενο, τὸν ὡδήγησαν στὴν τραπεζαρία τῆς Μονῆς καὶ ἐκεῖ ἄρχισαν νὰ τὸν ὑποβάλλουν σὲ βασανιστήρια. Ἕνα τραπέζι ἔσπασαν καὶ μὲ τὰ πόδια τοῦ τραπεζιοῦ χτυποῦσαν τὸν σεβάσμιο ἱερωμένο. Ὁ ἡγούμενος ἔπεσε στὶς πλάκες καταματωμένος καὶ λιπόθυμος. Ἔξω τὸ πλῆθος οὔρλιαζε:

—Σφάχτε τον, τί τὸν φυλᾶτε.

Μερικοὶ ἀλῆτες τὸν σήκωσαν καὶ κτυπῶντας τον μὲ λύσσα τὸν τράβηξαν ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ ἀπὸ τὰ γένεια. Στὸ προαύλιο τῆς ἐκκλησίας τὸν ἔσυραν γιὰ νὰ τὸν ἐξευτελίσουν. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ ὁμὰς ἀδιαλλάκτων νέων μπῆκε στὴν ἀποθήκη τῶν κεριῶν καὶ ἔβαλε φωτιά. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ οἱ φλόγες ὑψώθηκαν τεράστιες καὶ ἔζωσαν τὴν ἐκκλησία καὶ τὰ κελλιά.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο, ὅπου σὰν ἀγριάνθρωποι ἐχόρευαν οἱ ψηφοφόροι τοῦ κ. Ζορλοῦ, ὁ τραυματισμένος καὶ καταματωμένος ἡγούμενος κατώρθωσε νὰ συρθῆ πρὸς τὰ μνήματα τῶν σεπτῶν ἱεραρχῶν. Πρὸς στιγμὴν τοῦ ἐδημιουργήθη ἡ ἐντύπωσις ὅτι γλύτωσε ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἀγριανθρώπων. Ἕνας νέος ὅμως τὸν ἀντελήφθη καὶ ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς νέας ἐξορμήσεως. Ἕνα καινούργιο κῦμα ἐπιπίπτει τώρα ἐναντίον τοῦ ἀτυχοῦς ἡγουμένου. Ἕνας ροπαλοφόρος τοῦ καταφέρει ἕνα κτύπημα στὸ κεφάλι. Ἕνας σαδιστὴς Τοῦρκος τοῦ χύνει ἕναν τενεκὲ νερὸ γιὰ νὰ συνέλθη. Τότε ὅμως συνέβη τὸ ἑξῆς: Ἕνας ἀπὸ τὸ μαινόμενο πλῆθος εἰδοποίησε ὅτι στὴν Ἁγία Τράπεζα ὑπῆρχαν χρυσοὶ σταυροὶ καὶ ἀσημένια μανουάλια. Τότε τὸ πλῆθος τῶν πλιατσικολόγων ὥρμησε γιὰ τὴ λεία. Τὸ ἀσημένιο δισκοπότηρο, ἀκόμη τὰ ἑξαπτέρυγα καὶ τὸ ἀσημένιο περίβλημα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἔγιναν τὸ μῆλον τῆς ἔριδος μεταξὺ τοῦ μαινομένου πλήθους. Ὁ ἡγούμενος βλέπει μὲ φρίκη νὰ καταστρέφεται τὸ ἱερὸν τέμενος. Ἀπὸ τὰ μάτια του τρέχουν δάκρυα ποὺ ἀνακατεύονται μὲ αἷμα ποὺ τρέχει ἀπὸ τὸ γεροντικό του πρόσωπο. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀμυνθῆ. Εἶναι ἐξηντλημένος, ἀνίσχυρος καὶ γέρων ὁ πατὴρ Γεράσιμος. Τὸ πλῆθος τώρα ἐγκαταλείπει τὸν δυστυχῆ γέροντα καὶ ἐπιδίδεται εἰς τὴν λεηλασίαν. Τὰ ἀνθρώπινα κτήνη γκρεμίζουν, καίουν, λεηλατοῦν.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ φλόγες βρίσκονται κοντὰ στὰ πόδια τοῦ ἱερωμένου. Στὴν ἀπελπισία του καὶ γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴν κόλασι τοῦ πυρός, κατορθώνει ἕρποντας νὰ φθάση μέχρι τὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του. Ἐκεῖ τοῦ γίνεται καὶ νέα ἐπίθεσις καὶ ἕνας ἔξαλλος Τοῦρκος τοῦ πετᾶ ἕναν καμένο κορμὸ στὸ πρόσωπο. Εἶναι φοβερὸ τὸ βασανιστήριο. Ἕνας λοχίας, ὁ ὁποῖος μετέχει τῆς ἐπιδρομῆς, δίνει τὸ σύνθημα τῆς ἀποχωρήσεως. Τὰ στίφη τῶν βαρβάρων ἀποχωροῦν... νικηφόρα.

Ἡ Μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἔχει καλυφθῆ ἀπὸ φλόγες.

ΤΟ ΓΕΦΥΡΙ ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ

Κείμενον: ΔΗΜ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Ἡ θρυλικὴ καὶ πολυτραγουδισμένη θυσία τῆς γυναίκας τοῦ πρωτομάστορα

Εἰκονογράφησις: Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

36ον

Τώρα τὸ ποτῆρι τοῦ πρωτομάστορα εἶχε κρασὶ φαρμακωμένο.

Τὸ μῖσος ποὺ ἔνοιωθε ἡ κοντέσσα γι' αὐτὸν τὸν περήφανο ἄντρα, μῖσος ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ περιφρονημένον ἔρωτα, τὴν ἔφερνε στὸ σημεῖο νὰ μὴν ξέρη τί κάνει.

Εἶχε ρίξει φαρμάκι στὸ κρασὶ τοῦ πρωτομάστορα, ἂν ἔβλεπε ὅμως ὅτι «εἶχε ἀλλάξει μυαλὸ» καὶ γινότανε δικός της, δὲν θὰ τὸν ἄφηνε νὰ τὸ πιῆ. Θὰ 'βρισκε τρόπο νὰ τὸν σταματήση.

Ἔτσι λογάριαζε ἡ κοντέσσα. Τὸ δεύτερο φιλὶ τὸ 'νοιωσε ἡ ἐρωτευμένη γυναίκα σὰν ὑπόσχεσι γιὰ συνέχεια. Ἔψαχνε τώρα νὰ βρῆ τρόπο νὰ χύση τὸ φαρμακωμένο κρασί...

Ἐξαφνα ὅμως ὁ πρωτομάστορας μετάνοιωσε. Πετάχτηκε ἀπάνω ἀλαφιασμένος καὶ φώναξε ἄγρια:

— Ὄχι!

Ἡ κοντέσσα τὸν κοίταξε στὰ μάτια:

— Ὄχι; τὸν ρώτησε.

— Ὄχι! Χίλιες φορὲς ὄχι. Εἶσαι γιὰ μένα ὀχιὰ φαρμακερὴ καὶ τὸ φιλί σου ὄχι πόθο, ἀλλὰ μόνο ἀηδία μοῦ φέρνει...

— Γιώργη...

— Φεύγα ἀπὸ μπροστά μου ὀχιά... Δὲν θέλω οὔτε νὰ σὲ βλέπω. Δὲν θέλω ν' ἀκούω τὰ φαρμακερά σου λόγια, δὲν θέλω νὰ μ' ἀτενίζη ἡ φαρμακερή σου ματιά. Δὲν θέλω....

Ἔξαλλος εἶχε γίνει ὁ πρωτομάστορας μέσα σὲ λίγες στιγμές. Τὸ φιλὶ τῆς κοντέσσας πραγματικὰ τοῦ εἶχε φέρει ἀηδία. Συλλογίσθηκε τὴ γυναῖκα του, τὴν ὄμορφη κι' ἀθῶα Δόμνα... Τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πεῖ ἡ κοντέσσα Νταπέργκολα γιὰ τὴν Δόμνα καὶ τὸν Καλλίνικο οὔτε τὰ εἶχε καθόλου πιστέψει. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἴσως νὰ εἶχαν στάξει ἀμφιβολίας σταγόνες στὴν ψυχή του, μὰ γρήγορα αὐτὲς οἱ σταγόνες εἶχαν ἐξατμισθῆ ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης τους.

Καὶ ξαφνικὰ κι' ἀπότομα ἡ ψυχή του ὀρθοιώτανε ἀνδρικὴ καὶ ἀλύγιστη.

— Ὄχι!...

Ἡ κοντέσσα τὰ 'χασε. Δὲν τὸ περίμενε αὐτό. Ἤτανε σίγουρη ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεύτερο ἐκεῖνο θερμὸ φιλὶ ὅτι ὁ πρωτομάστορας θἄπεφτε πιὰ στὴν ἀγκαλιά της. Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἐπαναστατοῦσε!

Ὁ πρωτομάστορας τὴν ἔσπρωξε τόσο ἀπότομα ὅταν ἐδοκίμασε νὰ τὸν συγκρατήση πάλι, ὥστε ἡ κοντέσσα πῆγε νὰ πέση κάτω. Ἀπόρησε:

— Τόσο πολὺ μὲ μισεῖς;

— Πιότερο ἀκόμα.

— Γιατί;

— Δὲν ξέρω.

— Μά...

— Χρησιμοποίησες τὰ πιὸ ἄτιμα μέσα γιὰ νὰ πετύχης τὸν σκοπό σου... Κι' ἡ ψυχή μου ποὺ εἶναι καθαρὴ καὶ ἄδολη, ἂν πῆγε μιὰ στιγμὴ νὰ παρασυρθῆ, ἐπαναστάτησε καὶ δὲν δέχτηκε...

Ὄχι... Φεύγα... Φεύγα γιὰ νὰ μὴν τὴν πληρώσωμε κι' οἱ δυὸ τὴν τρέλλα σου. Ἔτσι τουλάχιστον, ἂν φύγης θὰ τὴν πληρώσω μόνο ἐγώ... Γιατὶ τὸ ξέρω πὼς εἶμαι στὰ χέρια σου καὶ δὲν θὰ μ' ἀφήσης νὰ ζήσω. Τὸ ξέρω μὰ δὲν μὲ νοιάζει. Προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά σου βρῶμα... Φτοῦ σου!...

Καὶ τὴν ἔφτυσε στὸ πρόσωπο.

Αὐτὸ ἤτανε πολύ. Κι' ἡ κοντέσσα ἔνοιωσε τὸ βενετσιάνικο ἐκδικητικό της αἷμα νὰ βράζη:

—Καλά, τοῦ εἶπε κάνοντας τὴν ἀποφασισμένη καὶ τὴν γαλήνια. Καλά, ὅπως θέλεις. Ἀγάπη μὲ τὸ ζόρι δὲν πιάνεται. Κι' ἀφοῦ δὲν θέλεις ἂς χωρίσωμε φίλοι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴμαστε ἐχθροί. Φεύγω ἀφοῦ τὸ θέλεις. Φεύγω καὶ σοῦ δίνω τὸν λόγο μου ὅτι θὰ πῶ στὸν Χαρὰμ ἀγᾶ νὰ σὲ ἀφήση ἐλεύθερο... Ὅμως θὰ πιοῦμε τὸ τελευταῖο κρασί μας γιὰ νὰ εὐχηθοῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον εὐτυχία...

Ἐσήκωσε τὸ ποτήρι της... Τὰ μάτια της γυάλιζαν παράξενα. Ἤξερε ὅτι σὲ λίγα λεπτὰ ὁ πρωτομάστορας θὰ ἔπεφτε φαρμακωμένος στὰ πόδια της. Κι' αὐτὸ θὰ ἤτανε ἡ ἐκδίκησι τῆς σατανικῆς γυναίκας, τῆς ὀχιᾶς.

Σήκωσε τὸ ποτήρι της μὲ χάρι, σὰν νὰ ὑποταζότανε στὸ μοιραῖο. Τὰ μάτια της ἤτανε βουρκωμένα. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι εἶχε δακρύσει γιὰ τὸν πρωτομάστορα ποὺ πίνοντας τὸ τελευταῖο αὐτὸ κρασί του θὰ ἔπεφτε κεραυνοβολημένος ἀπὸ τὸ δραστικὸ βενετσιάνικο φαρμάκι.

Ὁ πρωτομάστορας πῆρε κι' αὐτὸς τὸ ποτῆρι στὸ χέρι του. Κι' ἔκανε νὰ τὸ φέρη στὰ χείλη του. Τὴν τελευταία στιγμὴ τὴν κοίταξε μὲ περιφρόνησι καὶ εἶπε:

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ χυθῆ τὸ αἷμα μου ἔτσι, σταγόνα σταγόνα παρὰ νὰ γίνω στὰ σατανικά σου χέρια ὄργανο δίχως θέλησι...

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔχυσε τὸ φαρμακωμένο κρασὶ στὸ πέτρινο πάτωμα...

—Ἔτσι.. ἔτσι...

Ἡ κοντέσσα δὲν ἀντέξε πιά. Ἡ ἐλπίδα γιὰ τὴν τελευταία της ἐκδίκησι εἶχε χαθῆ... Ἔνοιωσε τὶς δυνάμεις της νὰ τὴν ἐγκαταλείπουνε. Καὶ ἄθελά της σωριάσθηκε ἀναίσθητη χάμω στὶς μεγάλες ψυχρὲς πέτρινες πλάκες!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

Σὲ λίγο ἡ κοντέσσα συνῆλθε. Ὁ πρωτομάστορας τῆς ἔβρεξε τὸ μέτωπο μὲ νερὸ καὶ ἡ κοντέσσα Νταπέργκολα ξαναγύρισε στὸν ἑαυτό της.

Σηκώθηκε ὅπως μποροῦσε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ πρωτομάστορα, τοῦ Γιώργη τοῦ Νταβούλη, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ ἄλλη λέξι καί, δίχως νὰ τοῦ ρίξη οὔτε μιὰ ματιά...

Βέβαια μέσα στὸ μυαλό της ἡ ἐκδίκησι ποὺ σχεδίαζε πιὰ ἤτανε τρομακτική. Ὁ Χαρὰμ ἀγᾶς θὰ τὸν σκότωνε μπροστά της.

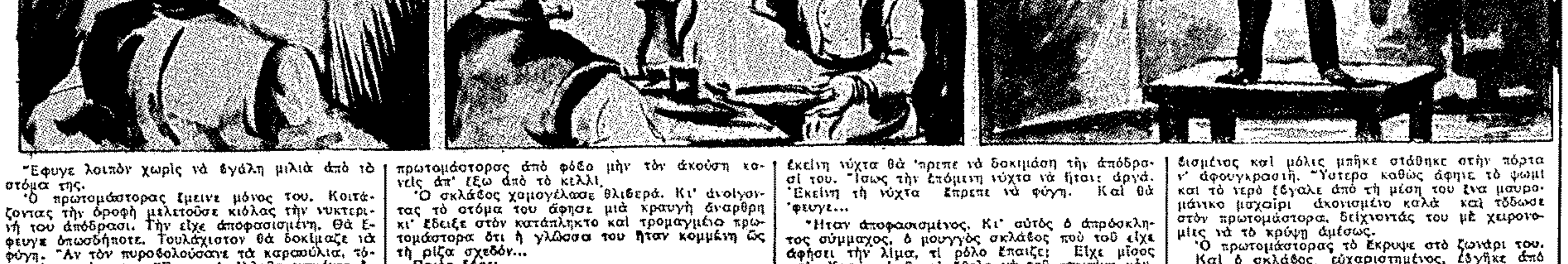

Ἔφυγε λοιπὸν χωρὶς νὰ βγάλη μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα της.

Ὁ πρωτομάστορας ἔμεινε μόνος του. Κοιτάζοντας τὴν ὀροφὴ μελετοῦσε κιόλας τὴν νυκτερινή του ἀπόδρασι. Τὴν εἶχε ἀποφασισμένη. Θὰ ἔφευγε ὁπωσδήποτε. Τουλάχιστον θὰ δοκίμαζε τὰ φύγη. Ἂν τὸν πυροβολούσανε τὰ καραούλια, τόσο τὸ χειρότερο... Ἔτσι κι' ἀλλιῶς χαμένος ἤτανε ἀφοῦ καταλάβαινε ὅτι ἡ κοντέσσα δὲν θὰ τὸν ἄφηνε ἀτιμώρητο.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ σκλάβος, ὁ ἀμίλητος ἐκεῖνος σκλάβος ποὺ τοῦ 'φερνε τὸ φαγητό του, μπῆκε καὶ πῆρε τὶς γαβάθες, τὰ λαγήνια καὶ τὰ ποτήρια.

Καθὼς ἔπαιρνε τὶς γαβάθες, ὁ σκλάβος κοίταξε δυὸ τρεῖς φορές, ὑψώνοντας τὰ βλέμματά του στὰ κάγκελα τοῦ φεγγίτη.

Ὁ πρωτομάστορας παραξενεύτηκε ποὺ τὸν πρόσεξε νὰ κοιτάζη τὸν φεγγίτη.

Καὶ τότε ἔγινε κάτι παράδοξο. Ὁ ἀμίλητος σκλάβος σήκωσε τὸ χέρι του κι' ἔδειξε τὸν φεγγίτη ἐνῷ κουνῶντας χαρακτηριστικὰ καὶ κατάλληλα τὸ κεφάλι του, ἔμοιαζε σὰν νὰ προέτρεπε τὸν φυλακισμένο νὰ φύγη...

— Τί θέλεις νὰ πῆς; Μίλα ἐπὶ τέλους... Γιατί δὲν μιλᾶς, τοῦ εἶπε σιγά, σχεδὸν ψιθυριστὰ ὁ πρωτομάστορας ἀπὸ φόβο μὴν τὸν ἀκούση κανεὶς ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί.

Ὁ σκλάβος χαμογέλασε θλιβερά. Κι' ἀνοίγοντας τὸ στόμα του ἄφησε μιὰ κραυγὴ ἄναρθρη κι' ἔδειξε στὸν κατάπληκτο καὶ τρομαγμένο πρωτομάστορα ὅτι ἡ γλῶσσα του ἦταν κομμένη ὡς τὴ ρίζα σχεδόν...

Ποιὸς ξέρει...

Ποιὸς ξέρει τί τραγωδία θὰ εἶχε στὴ ζωή του ὁ ἀμίλητος ἐκεῖνος σκλάβος. Ποιὸς ξέρει ποιὸς κουρσάρος τὸν εἶχε πιάσει σὲ κούρσεμα καραβιοῦ καὶ γιὰ ποιὸν λόγο τοῦ εἶχε κόψει τὴ γλῶσσα. Ποιὸς νὰ τὸ 'ξερε ἀφοῦ ὁ ἄμοιρος δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση...

Κι' ὁ μουγγὸς σκλάβος ἐξακολουθοῦσε νὰ ρίχνη ματιὲς στὸ φεγγίτη, δείχνοντας τώρα θαρρετὰ μὲ τὸ χέρι του στὸν πρωτομάστορα ὅτι ἀπὸ 'κεῖ θὰ μποροῦσε νὰ φύγη...

Σὲ λίγο μάζεψε τὰ γαβαθοπότηρα κι' ἔφυγε. Χαμογελοῦσε τώρα. Χαμογελοῦσε σὰν νὰ πίστευε πὼς κάτι εἶχε κατορθώσει κι' αὐτός.

Κι' ἔφυγε... Ἔφυγε ἀφήνοντας στὸ τραπέζι μιὰ μεγάλη σιδερένια λίμα!...

Ὁ πρωτομάστορας ἔμεινε κάμποσες ὧρες συλλογισμένος. Πῆρε τὴν λίμα στὰ χέρια του καὶ τὴν κοίταξε. Περίμενε νὰ βραδιάσῃ. Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα θὰ 'πρεπε νὰ δοκιμάση τὴν ἀπόδρασί του. Ἴσως τὴν ἐπόμενη νύχτα νὰ ἤτανε ἀργά. Ἐκείνη τὴ νύχτα ἔπρεπε νὰ φύγη. Καὶ θὰ 'φευγε...

Ἦταν ἀποφασισμένος. Κι' αὐτὸς ὁ ἀπρόσκλητος σύμμαχος, ὁ μουγγὸς σκλάβος ποὺ τοῦ εἶχε ἀφήσει τὴν λίμα, τί ρόλο ἔπαιζε; Εἶχε μῖσος στὸν Χαρὰμ ἀγᾶ καὶ ἤθελε νὰ τοῦ πηγαίνη κόντρα βοηθῶντας ἕναν φυλακισμένο του; Ἤξερε τάχα ποιὸς εἶναι ὁ πρωτομάστορας; Εἶχε ἀκούσει τίποτα κουβέντες τοῦ Χαρὰμ ἀγᾶ μὲ τὴν κοντέσσα;

Σίγουρα θὰ εἶχε ἀκούσει κουβέντες. Ὁ Χαρὰμ ἀγᾶς τὸν ἤξερε μουγγὸ καὶ φυσικὰ δὲν εἶχε λόγους νὰ παίρνη προφυλάξεις στὶς κουβέντες του, ἀφοῦ ἤτανε σίγουρος πὼς ὁ σκλάβος δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση καὶ νὰ μεταδώση αὐτὰ ποὺ θὰ εἶχε ἀκούσει. Ὥστε θὰ ἦταν ἀποφασισμένη ἡ τύχη του γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Κι' ὁ πρωτομάστορας μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις πῆρε τὴν θετικὴ ἀπόφασι νὰ φύγη τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδι. Εἶχε καὶ μιὰ λίμα τώρα στὰ χέρια του...

Τὸ βράδι ἔφτασε γρήγορα. Πρὶν νυχτώση πάλι ὁ μουγγὸς σκλάβος μπῆκε στὸ κελλὶ φέρνοντας ψωμὶ καὶ νερὸ στὸν φυλακισμένο πρωτομάστορα. Τὸ ὕφος του ἦταν ἀλλιώτικο τώρα. Ἤτανε φοβισμένος καὶ μόλις μπῆκε στάθηκε στὴν πόρτα ν' ἀφουγκρασθῆ. Ὕστερα καθὼς ἄφησε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ νερὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ μέση του ἕνα μαυρομάνικο μαχαίρι ἀκονισμένο καλὰ καὶ τὄδωσε στὸν πρωτομάστορα, δείχνοντάς του μὲ χειρονομίες νὰ τὸ κρύψη ἀμέσως.

Ὁ πρωτομάστορας τὸ ἔκρυψε στὸ ζωνάρι του.

Καὶ ὁ σκλάβος, εὐχαριστημένος, ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ κελλί. Πάλι ὁ πρωτομάστορας ἔμεινε μόνος του. Ἦταν γαλήνιος. Δὲν ταραζότανε εὔκολα ὁ Γιώργης ὁ Νταβούλης.

Ἄφησε νὰ περάση μισὴ ὥρα ἀκόμα. Καὶ ὅταν νόμισε πὼς ἦταν κατάλληλη ἡ στιγμή, ἀνέβηκε στὸ τραπέζι καὶ ἔφτασε στὰ κάγκελα τοῦ φεγγίτη. Ἔπιασε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸν σταυρὸ ποὺ σχημάτιζαν τὰ σίδερα καὶ προσπάθησε νὰ τὰ στρίψη ἀπὸ δεξιὰ πρὸς τ' ἀριστερά.

Τὰ κάγκελα ἀντισταθήκανε. Ἡ σκουριὰ τὰ εἶχε ἑνώσει γιὰ καλά. Ὁ πρωτομάστορας ξαναδοκίμασε πάλι. Δεύτερη, τρίτη, τέταρτη φορά...

Κάτι ἔνοιωθε... Κάτι καταλάβαινε ὅτι ψευτολασκάρει στὰ κάγκελα.

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, τὰ σιδερένια κάγκελα ὑποχωρήσανε καὶ ἄφησαν τὸ ἄνοιγμα τοῦ φεγγίτη ἐλεύθερο..

«ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ»